

[Henry L. W. Jensen.]

grunde, og at det er bestemt af handelsministeriet. Sagen ligger her, og den højtærede handelsminister kender den sikkert udmærket.

Jeg skal ikke trætte det høje ting med mange lignende eksempler, men blot gøre opmærksom på, at jeg synes, at man i nogen grad i dette ting bør vide besked med, at dette lovforslag omfatter ting, som berører erhvervene og berører samfundet ud til de yderste grænser. De berører hele prisdannelsen, da forbrugernes købeevne falder, fordi varepriserne stiger af mange årsager.

Der har fornylig været en sag, og den verserer vist stadigvæk, der viser, hvor langsomt man arbejder under loven. Det drejer sig om briketterne fra Østzonen. Vi har en masse heste gående her i landet, som vi meget gerne vil af med, dels fordi vi bruger traktorer, dels fordi der er et fodringsproblem med disse heste. Vi har kunnet sælge for millioner til Østzonen mod briketter. Det har vi ikke hidtil gjort, og det har vi ikke gjort, bl. a. fordi det er en af fejlene ved vareforsyningsloven, at en brancheforening og en hel branchegruppe kan sætte sig imod, at en vare importeres. Der bør man, når det er i samfundets interesse — og det mener jeg det er at få brændsel og at komme af med heste —, skære igennem sagen og sige: disse varer skal ind.

Det samme kan siges om mange andre ting. Det kan således siges om fisk, som vi har vanskelighed ved at komme af med. Det kan siges om landbrugets sekundære produkter som kasein, som man i øjeblikket har standset eksporten af, og som man kan sælge bunker af i udlandet til høje priser. Man skal ganske vist kompensere lidt overfor importvarerne, men når importvarerne alligevel er billige nok, er det urimeligt ikke at gøre disse forretninger.

Jeg skal slutte med at sige, at hvis man, som jeg sagde i går, havde taget hele spørgsmålet om vareforsyningsloven i udvalg, skulle jeg på et sagligt grundlag have dokumenteret adskillige forhold indenfor denne vareforsyningslov, som det er uhyre let at forbedre; men som den højtærede handelsminister og jeg blev enige om, skal vi gå meget stærkt ind på dette spørgsmål i vareforsyningsudvalget i løbet af den kommende sæson.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Det forekom ikke mig at være så overordentligt stærkt overbevisende, hvad

det ærede medlem hr. Henry L. W. Jensen anførte.

En af det ærede medlems klager gik ud på, at man havde haft en sag, hvor en importør ikke havde fået et importbeløb på 1 mill. kr. Nu kender jeg ikke sagen og ved ikke, hvad det drejer sig om, men der var altså sket det, at efter at denne sag var blevet afgjort på en for importøren utilfredsstillende måde, gik han til det særlige ankenævn, der blev oprettet ved en forlængelse af vareforsyningsloven, og som er omtalt i den nugældende vareforsyningslovs § 10, stk. 2, hvori der står, at besværinger over afgørelser, der går ud på at fratage en næringsdrivende en for ham hidtil bestående adgang til at deltage i indførsel eller udførsel af varer eller i indenlandsk produktion eller fordeling af varer, skal kunne forelægges et særlig højt kvalificeret juridisk ankenævn.

Manden forelagde så sin sag, såvidt jeg forstod det ærede medlems fremstilling, og sagen blev afvist. Det vil altså sige, at de høje dommere i nævnet har ment, at de i § 10, stk. 2, omtalte betingelser for, at denne sag kunne forelægges det særlige ankenævn, ikke var til stede. Det er et skøn, disse højesteretsdommere udøver, og de udøver det på grundlag af en lov, som den høje rigsdag har vedtaget. Det er meget svært at se, hvad der i denne sag kan være, der kan lægges vareforsyningslovens daglige administration til last.

Men denne afvisning, som altså beror på et højesteretsskøn og på en af rigsdagen vedtagen lov, og som varedirektoratets eller handelsministeriets daglige ledelse overhovedet intet har med at gøre, berører ikke på nogen måde mandens ret. Han har den fulde adgang til at gå til det almindelige ankenævn, der er omtalt i § 10, stk. 1, hvor der højesteretsdommer er formand, og hvor der desuden sidder 4 medlemmer for Den danske Handelsstands Fællesrepræsentation, for Industrirådet, for Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og for Landbruksrådet. Det sidste medlem er udpeget i samråd med Landbruksrådet og De samvirkende danske Husmandsforeninger. For dette nævn, der både er i besiddelse af høje juridiske kvalifikationer og er sammensat af vel det fineste, dansk erhvervsliv kan fremskaffe i form af alsidig repræsentation, kan han få sin sag forelagt. Dette nævn har vel ikke det sidste og mest afgørende ord at skulle have sagt, idet dette ankenævn må indskrænke sig til at give en indstilling til mig, men jeg kan godt fortælle her, og det ved det ærede med-